

Prima instanță - (Judecătoria Criuleni) V. Ursu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, I. Cotruță, N. Simciuc

ÎNCHEIERE

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, Galina Stratulat
judecători Oleg Sternioală, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Anatoli Nour,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Anatoli Nour
împotriva Galinei Bujnița cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor
legal și constatarea faptului acceptării succesiunii,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Anatoli Nour și menținută hotărârea Judecătoriei Criuleni din
24 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 21 iunie 2016 Anatoli Nour a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva
Galinei Bujnița, solicitând declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 2526
din 13 iunie 2012 și constatarea faptului acceptării succesiunii.

Motivele cererii de chemare în judecată, astfel după cum au fost expuse de
reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

În anul 1970 a decedat mama sa, iar în anul 1972 tatăl său Traian Nour s-a
căsătorit cu Ecaterina Morari, care nu avea copii, reclamantul fiind unicul copil în
familie.

La 20 martie 1993 Traian Nour a înregistrat oficial căsătoria cu Ecaterina Morari,
care a primit familia soțului.

La 24 martie 2006 a decedat Traian Nour. După decesul lui, reclamantul a rămas
să locuiască în casa părintească, împreună cu mama vitregă Ecaterina Nour.

La 20 ianuarie 2011 a decedat Ecaterina Nor, iar după decesul ei reclamantul a
rămas să locuiască în continuare în casa părintească.

După o perioadă de timp, pârâta Galina Bujnița i-a solicitat reclamantului să
elibereze casa în care locuiește, având în vedere că ea a devenit moștenitor legal după
decesul Ecaterinei Nour.

Astfel, susține Anatoli Nour că după ce s-a adresat organului cadastral, la 11
aprilie 2016 a primit certificatul potrivit cărui, pârâta Galina Bujnița este proprietar al
bunului imobil în baza certificatului de moștenitor legal nr. 2526 din 13 iunie 2012.

Reclamantul consideră că certificatul de moștenitor legal nr. 2526 din 13 iunie
2012 este ilegal.

În acest sens invocă că tatăl său Traian Nour și Ecaterina Nour au fost soț și soție,
iar el, fiind feciorul lui, conform art. 1500 Codul civil, este moștenitor de gradul I, și a

primit moștenirea prin faptul că a continuat să locuiască în casa părintească cu toată averea rămasă după decesul tatălui.

Mai mult ca atât, menționează că este inapt pentru muncă, și, conform art. 1505 din Codul civil, are dreptul la rezerva succesorală.

Prin urmare invocă reclamantul că pârâta, la momentul acceptării succesiunii, a tănuit că mai există și alți moștenitori legali, certificatul de moștenitor legal nr. 2526 din 13 iunie 2012 fiind lovit de nulitate.

Prin hotărârea Judecătoriei Criuleni din 24 noiembrie 2016 cererea de chemare în judecată înaintată de Anatoli Nour împotriva Galinei Bujnița cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal și constatarea faptului acceptării succesiunii s-a respins ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Anatoli Nour în beneficiul Galinei Bujnița suma de 7 000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

S-a încasat de la Anatoli Nour în beneficiul Galinei Bujnița taxa de stat de în sumă de 200 lei.

În susținerea soluției date, reieșind din prevederile art. art. 1500 alin. (1), (3), (4), 1501 și 1504 alin. (1), (2) din Codul civil, instanța de fond a reținut că, tatăl reclamantului, Traian Nor, a decedat anterior soției sale, Ecaterina Moraru, și conform normelor legale menționate, calitate de moștenitor legal de clasa I are soțul supraviețuitor, și nu cel decedat anterior.

Astfel, instanța a stabilit că, tatăl pârâtei Galina Bujnița, fratele defunctei Ecaterina Moraru, a decedat la 12 martie 2001. Iar, deoarece Ecaterina Moraru nu a avut copii și alte rude de clasa I, pârâta Galina Bujnița a devenit moștenitorul legal al acesteia, prin intermediul instituției reprezentării.

La fel, instanța a menționat că pârâtul nu a prezentat careva probe ce ar confirma faptul că certificatul de moștenitor legal nr. 2526 din 13 iunie 2012 este afectat de eroare.

Ne fiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 19 decembrie 2016 Anatoli Nour a declarat apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017 s-a respins apelul declarat de Anatoli Nour și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Criuleni din 24 noiembrie 2016.

La 11 septembrie 2017, prin intermediul oficiului poștal, Anatoli Nour a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 iulie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

În motivarea recursului, reiterând argumentele de fapt și de drept susținute pe parcursul examinării cauzei, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, invocând că este neîntemeiată.

Prin referința din 01 noiembrie 2017 intimata Galina Bujnița a indicat că recursul declarat nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și nu cuprinde argumente ce se referă la ilegalitatea deciziei instanței de apel, iar prin urmare este neîntemeiat, solicitând declararea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Având în vedere că la materialele dosarului nu este anexată dovada legală de recepționare a deciziei integrale de către recurent, recursul înaintat la 11 septembrie 2017, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de

rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmrs împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Anatoli Nour nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Anatoli Nour.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari